

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Becoming Being: On Parmenides' Transformative Philosophy.

Robbiano, C.

Citation

Robbiano, C. (2005, June 29). *Becoming Being: On Parmenides' Transformative Philosophy*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/2713>

Version: Corrected Publisher's Version

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/2713>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

STELLINGEN

BEHOREND BIJ HET PROEFSCHRIFT VAN CHIARA ROBBIANO

BECOMING BEING. ON PARMENIDES' TRANSFORMATIVE PHILOSOPHY

- 1 Het gedicht van Parmenides bestaat niet voornamelijk uit beschrijvingen van het zijn maar voornamelijk uit een appèl op het gehoor en adviezen om uiteindelijk inzicht in het zijn te verkrijgen.
- 2 Het onverschrokken hart van de waarheid (Parmenides Fr. B1, 29) verwijst zowel naar het zijn, dat de onveranderlijke kern van de werkelijkheid is, als naar de onverschrokken mens die onmiddellijk inzicht heeft in het zijn.
- 3 Aangezien elke theorie of weg die haar inzichten op het niet-zijn baseert volgens de godin in Parmenides onbetrouwbaar is, verliest de kwestie over de hoeveelheid onware wegen, die samenhangt met de invulling van de lacuna van Parmenides Fr. B6, 3 met <eirgô> of met een vorm van *archô*, aan urgentie.
- 4 Uit de fragmenten van Parmenides en Heraclitus blijkt dat beide denkers ervan overtuigd waren dat de waarheid niet volledig in woorden uitgedrukt kan worden maar dat woorden kunnen helpen om de waarheid te willen en te kunnen vinden.
- 5 De aanwezigheid van twee onverenigbare doch aannemelijke perspectieven op de werkelijkheid is net zo acceptabel en waardevol in Parmenides' gedicht als in de Griekse tragedie.
- 6 Diogenes van Sinope scheidt een grenzenloze ruimte, die hij natuur noemt, door middel van retorische strategieën zoals analogie; deze stellen hem in staat elke schijnbare grens te overtreden tussen gebieden die normaliter als gescheiden worden beschouwd.
- 7 In de *Iphigeneia Taurica* van Euripides is het huilen van Ifigeneia (*klaiousa*, 55) het enige element dat de interpreet verhindert haar droom als waarachtige voorspelling van de toekomst te beschouwen.

- 8 Één enkele betekenis veronderstellen, zoeken en menen te vinden is net zo funest voor de interpretatie van een literair werk als de opvatting van de eigen identiteit als onveranderlijk funest is voor het eigen geluk.
- 9 In een fictief verhaal dat opent met een scène die binnen het kader van het fictieve verhaal als fictie kan worden beschouwd, wekt de overgang van ingebedde fictie naar fictie de sensatie op van een overgang van fictie naar werkelijkheid en betreft daardoor het publiek in het verhaal.
- 10 Het frequente gebruik van geraffineerde *arguments quasi logiques* door galante piraten, liefvallige vrouwen en wellustige monniken om (meer) seks te krijgen en te legitimeren in Boccaccio's *Decameron* weerspiegelt –en draagt bij aan– de overgang van een ridderlijke en christelijke cultuur tot een avontuurlijke en op vernuft gebaseerde koopmanscultuur.
- 11 Een van Majakovski's meest effectieve middelen om de radicale ontsnapping en bevrijding van zijn lyrische ik tot stand te brengen in het eerste deel van *Obloko v Stanach* is zijn exuberante en toenemende gebruik van het voorzetsel *vy* .
- 12 Het is aan te bevelen om niet direct in te gaan op een aanval maar eerst de juiste afstand te herstellen om vervolgens de aanval, zonder je correcte houding te verliezen, te neutraliseren.
- 13 Er bestaan geen echte keuzen tussen twee gelijkwaardige alternatieven: men krijgt telkens één kans aangereikt die men kan aangrijpen of negeren.